

” MARE ESTE DOMNUL ȘI MARE ÎI ESTE TĂRIA ȘI PRICEPERII SALE NU-I ESTE HOTAR”

Privește cu atenție și firea înotătoarelor, care alunecă în ape și care parcă zboară sub natura lichidă, care sorb în tihnă aerul mediului lor propriu, iar într-al nostru se găsesc în primejdia în care ne-am găsi noi sub ape; privește cu atenție la obiceiurile și la simțirile lor și la împreunările și la nașterile și la mărimile și la frumusețile și la preferințele lor pentru anumite regiuni și la rătăcirile lor, la adunările și la despărțirile lor și la particularitățile lor puțin asemănătoare cu ale viețuitoarelor de pe uscat, dar ale căror însușiri și comune și individuale sunt opuse, și în înfățișări și în numiri.

Privește cu atenție și la stolurile și varietățile de păsări și după înfățișările și după culorile lor, și ale celor necântătoare și ale celor cântătoare; și care este explicația melodiei acestora și de la cine vine ea?

Cine este cel care a dat greierului lira din piept și cântările de pe ramuri și ciripiturile păsărilor, când se pun în mișcare deodată cu soarele, umplând de muzică amiezile și când fac să răsunе dumbrăvile și când petrec pe călător cu glasurile lor?

Cine este cel care țese cântarea împreună cu lebăda, când își întinde aripa în suflările de vânturi și face șuierătura melodie? Căci nu mai vorbesc de vocile forțate și de cele câte meșteșugesc artele împotriva adevărului.

De unde se face că păunul, această îngâmfată pasăre și de fel din părțile Midiei, este atât de iubitor de frumusețe și de cinste (căci își și simte propria-i frumusețe), încât, când vede pe cineva apropiindu-se, sau se fălește în fața păunițelor, cum se spune, întinzându-și gâtul și rotindu-și aripa cu lucii aurii și înstelată, își arată, ca pe o scenă de teatru, frumusețea lui iubitorilor lui?

Dumnezeiasca Scriptură admiră într-adevăr și înțelepciunea femeilor în țesături, zicând: ”Cine a dat femeilor priceperea la țesături și știința broderiilor?” Această însușire aparține unei ființe înzestrate cu rațiune și prisositoare în înțelepciune și care merge până la cele cerești.

Iar tu admiră-mi și inteligența naturală a necuvântătoarelor, și, dacă este cu puțință, arată-mi cauzele ei.

Cum și-au pregătit păsările cuiburi și în

pietre și în copaci și în acoperișuri, cu grijă pregătite atât în ce privește siguranța, cât și în ce privește frumusețea și potrivite pentru creșterea puilor?

De unde au albinele și păienjenii hărnicia și dibăcia, pentru ca albinele să își construiască faguri și să-i lege prin celule hexagonale și îmbucate una într-alta, și pentru ca stabilitatea fagurilor să se facă prin zidirea de la mijlocul lor și prin îmbinarea de unghiuri cu linii drepte și pentru ca fagurii să se facă în stupi așa de întunecoși și în plăsmuiri nevăzute; iar păienjenii să țesă pânze cu multe ochiuri din fire atât de subțiri și aproape aeriene, întinse în multe chipuri (și acestea din începuturi nevăzute) și o casă în același timp vrednică de cinste și loc de vânatoare a ființelor mai slabe, în vederea hranei?

Dacă îți este la îndemână explicația acestora și dacă cunoști inteligența care le conduce, privește cu băgare de seamă și la deosebiriile dintre plante, până și la dibăcia cu care sunt alcătuite frunzele, atât pentru o cât mai mare plăcere a ochilor și, în același timp, cât și pentru foarte marele folos al fructelor.

(Sfântul Ierarh Grigorie de Nazianz, Cele cinci Cuvântări despre Dumnezeu)